కథా కౌముది

ఓ అమ్మాయి కథ

డా.చివుకుల పద్మజ

"నమస్తే మేడం" ఉదయాన్నే ఫోన్.

"నమస్తే, చెప్పండి శంకర్రావు గారూ" అన్నాను.

"వచ్చే నెల పదకొండో తారీకు కొత్త కథకుల వర్క్ షాప్ పెడుతున్నాము. దయచేసి మీరు ఒక మెంటార్ గా రావాలి" చాల మర్యాదగా రిక్వెస్ట్ చేసారు. నేనొక మోస్తరు కన్నాఎక్కువే పేరున్న రచయిత్రిని. కొన్ని వందల కథలు, సమీక్షలు, పదుల సంఖ్యలో నవలలు నా ఖాతాలో వున్నాయి.

"అమ్మా. నా జడ. త్వరగా, టైం అవుతోంది" మా అమ్మాయి అరుస్తోంది. నాకు ఇద్దరు కవల పిల్లలు. పాప, బాబు. ఇంటర్ చదువుతున్నారు, ఎనిమిది కల్లా కాలేజీ కి వెళ్ళిపోవాలి. అదీ దాని గోల.

ఫోన్ అలాగే భుజం మీద పట్టుకుని తల వంచి మాట్లాడుతూనే దాని జడ ముగించాను. తప్పకుండ వస్తానని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసాను.

ఎనిమిది కల్లా పిల్లలని పంపి, తొమ్మిది కి శ్రీవారిని పంపి, ఒక అరగంట లో అంతా సర్దుకుని, టీ కప్పు పట్టుకుని బాల్కనీ లో కుర్చీని చిన్నగా తాగడం ప్రారంభించా. ఉదయం నించి హడావిడి సరిపోతుంది, ఈ కాస్సేపు టైం మాత్రమే హాయిగా కూర్చుని, తీరిగ్గా టీ ని ఆస్వాదిస్తుంటాను.

కుండీలో గులాబీ చెట్టు పువ్వు పూర్తిగా పూసింది ఈ రోజు. దాన్ని నాలుగు రోజుల నుంచి చూస్తున్నాను. చిన్న మొగ్గతొ మొదలై పూర్తి పూవు గా మారింది.

ఇలాగే జరిగింది నా రచనా వికాసం కూడా. చిన్నప్పుడు చందమామ, బాలమిత్ర లతో మొదలైంది నా పఠనా వ్యాసంగం. స్కూల్ లో వున్నప్పుడు చిన్నపిల్లల కథలు ఒకటి రెండు రాసాను. తర్వాత కాలేజీ మ్యాగజైన్ కి కథలు, కవితలు రాసేదాన్ని. పెళ్లి, ఆ వెంటనే పిల్లలు తో తర్వాత నా ఆసక్తి ని పూర్తిగా మర్చిపోయాను.

పిల్లలు కాస్త పెద్దయ్యాక, కొత్తగా వచ్చిన ఫేస్బుక్ పుణ్యమా అని పేరాగ్రాఫ్ కథలు గా చిన్న చిన్నరైటప్స్ మా ఫ్రెండ్స్ కి పోస్ట్ చేసేదాన్ని. అది చూసిన అందరూ ఎంకరేజ్ చేసే వారు మళ్లీ రాయటం మొదలుపెట్టు అని.

సరే కదాని, మొదలు పెడదామని కూర్చుంటే పెన్ కదలదే. క్యాజువల్ గా అయితే బోల్డంత రాయగలను గాని, కథ రాయాలి అని కూర్చుంటే తడబడిపోతున్నాను. మొత్తానికి కొన్ని రాసాను. అవ్వి చదివి మా పిల్లలు ఒకటే నవ్వు. వాళ్ళ నాన్న ఇంటికి రాగానే చెవుల్లో ఊదేశారు.

"తెలుసా, అమ్మ కథల్లో అందరూ హైలీ ఎడ్యుకేటెడ్" మా అమ్మాయి కామెంట్.

"అవునమ్మా, తాను బాగా చదువుకుంది కదా" వ్యంగంగా అన్నారు.

"హీరో, హీరోయినే కాదు, చివరికి పనిమనిషి కైనా మినిమం టెన్త్ క్వాలిఫికేషన్" ఇంకా నవ్వింది.

"అది చాలక, ఒక కథలో హీరోయిన్ సివిల్స్ రాస్తుందిట. ఆ అమ్మాయికి అలాంటి సంబంధమే చేస్తామంటే, హీరో UK నుంచి వచ్చేసి సివిల్స్ కొట్టి అమ్మాయిని చేసుకుంటాట్ట" వాళ్ళ నవ్వుల్తో హాల్ దద్దరిల్లిపోయింది.

నాకుకూడా నవ్వు వచ్చింది. ఇంకొన్ని కథలు రాసి చూపించాను. "అబ్బా, కుటుంబ కథలు, హాస్య కథలు, కనువిప్పు కథలు వద్దే బాబు. కావాలంటే థ్రిల్లర్స్ రాయి" సలహా పారేసారు మా వారు.

"ఆమ్మో. మొదలే థ్రిల్లర్స్ అంటే నా వల్ల కాదు" అన్నా.

"అయితే కథలో ఎవరినైనా చంపు, బాగా పండుతాయి"

"ఛీ.. ఛీ..అసలు చెయ్యను ఆ పని"

అసలే కొన్ని సినిమాల్లో కొన్ని జరక్కుండా ఉంటే బాగుండునని బాధపడుతుంటాను. సాగరసంగమం లో జయప్రద కమలహాసన్ దగ్గరికి ఓకే చెప్పడానికి పరిగెత్తుకుంటూ వస్తుంది. అప్పుడు తన భర్త కనిపిస్తాడు. చివరికి అతనితో కెనడా వెళ్ళిపోతుంది. అతను రాకుండా ఉంటే ఎంత మంచి జంటని చూసేవాళ్ళం... అని ఎన్నో సార్లు అనుకుంటాను. అలాగే గజని సినిమా లో కూడా ఆసిన్ సూర్యా నే సంజయ్ అని తెలీకుండానే చనిపోతుంది. ఇది కూడా ఆలా జరక్కుండా ఉంటే బాగుండునని ఇప్పటికి అనిపిస్తునే ఉంటుంది. అట్లా జరిగితే ఇంక సినిమా ఏముంది అంటారు మా ఇంట్లో.

వీటన్నిటి మధ్య నా కథలు కొన్ని తక్కువ టైం లో నే పబ్లిష్ అవటం జరిగింది. ప్రతి కథకి నా ఆలోచనలు, రైటింగ్ ఇంప్రూవ్ అవ్వడం, క్రమంగా పోటీల్లో బోలెడన్ని బహుమతులు గెల్చుకోటం కూడా జరిగిపోయింది.

ఇక అప్పటినుంచి అపార్ట్మెంట్ లో నా విలువ పెరిగిపోయింది. ఏమి ఈవెంట్స్ జరిగినా నాకు స్పెషల్ స్టేటస్ ఇవ్వటం మొదలు పెట్టారు. అంతకు ముందు పెద్దగా పట్టించుకోని వాళ్ళు కూడా కింద సెల్లార్ లో నేను కనపడితే చాలు మర్యాదగా పలకరిస్తున్నారు.

"ఏమో అనుకున్నాం. మాక్కూడా గొప్పగానే వుంది" మా పిల్లలు ఆనందపడ్డారు. మా అయన పైకి తేలే రకం కాదనుకోండి, కానీ మనసులో సంతోషించారనే నా అనుమానం.

★★★

ఆలోచనల్లోంచి బయటపడి, ఒక సీరియల్ రాస్తూ కూర్చున్నాను.

పిచ్చుకలు రొద చేస్తున్నట్లుండే మా కాలింగ్ బెల్ మోగింది.

"హాయ్ ఆంటీ" మా ఎదురు ఫ్లాట్ లో వుండే అమ్మాయి.

"రామ్మా" చిరునవ్వుతో లోపలికి ఆహ్వానించాను.

"మీరు బిజీ ఏమో. కాస్సేపు టైం స్పేర్ చేస్తారా?" మొహమాటపడుతూనే అడిగింది.

"పర్వాలేదు, కూర్చోమ్మా"

"థాంక్యూ".

"మీ పేరు గీత కదా" అన్నాను. ఎప్పుడైనా చూడటమే తప్ప పెద్దగా పరిచయం లేదు.బయట చాలా తక్కువగా కనిపిస్తుంది. పైగా వాళ్ళ మెయిన్ డోర్ కొంచెం పక్కకి ఉంటుంది కాబట్టి కావాలని వెళ్తే తప్ప లోపలి వాళ్ళు కనిపించరు.

"మీరు బాగా ఆలోచిస్తారు, మీ కథల్లో మంచి సామజిక స్పృహ ఉంటుంది. నాకేమైనా పరిష్కారం చెప్పగలరేమో అని వచ్చాను ఆంటీ" తన కంఠం రుద్ధమైంది.

"అయ్యో.. బీ కూల్" చేతిలో చెయ్యి వేసి పట్టుకున్నాను.

వాళ్ళది లవ్ మ్యారేజ్ అట. బి.టెక్. లో క్లాస్మేట్స్ అట. ఇద్దరి కులాలు వేరని, ఇంట్లో ఒప్పుకోలేదని ఆర్యసమాజ్ లో పెళ్లి చేసుకున్నారట. క్యాంపస్ ఇంటర్వ్యూ లో వచ్చిన జాబ్స్ చేరి, తర్వాత ఈ ఇల్లు కొనుక్కున్నారట. మొదట్లో బాగుండేవాళ్ళట. అయితే కొంతకాలం గా అవినాష్ లో మార్పు వచ్చిందని చెప్పింది. మధ్య మధ్య లో వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్లి రావటం చేస్తున్నాడట. పోనీలే ఫామిలీ లో కలుస్తామని సంతోషించిందట.

కానీ రాను రాను వింతగా బిహేవ్ చేస్తున్నాడట అవినాష్. ఎక్కువగా వాళ్ళ ఇంట్లోనే వుంటున్నాడట. తాను ఒకతె ఉందనే విషయమే మర్చిపోయినట్లు వుంటున్నాడట. ఈ కలతల మధ్యే ప్రెగ్నన్ట్ అయిందిట. రెండు రోజుల పాటు ఏమి మాట్లాడకుండా తర్వాత కొన్ని టాబ్లెట్స్ ఇచ్చి వేసుకోమన్నాడట. అదేంటి అంటే మనం ఇంకా సెటిల్ అవ్వాలి. మా ఫామిలీ ఇప్పుడే కాస్త మాట్లాడుతున్నారు, అంతా కుదురుకున్నాక అయితే బాగుంటుంది అని బలవంతాన మింగించాడట. ఆ పిల్స్ వల్ల అబార్షన్ అయ్యి ప్రాణం మీదకి వచ్చి, యుటెరస్ డామేజ్ అయిందని తీసేసారుట. అందువల్ల జాబ్ మానేసి ఇంట్లో రెస్ట్ తీసుకుంటోంది. క్రమంగా గొడవలు పెద్దవయ్యాయిట. అత్తామామలు రాకపోకలు సాగిస్తున్నారట. అవినాష్ లేని సమయంలో బాగా సాధిస్తున్నారట. అతనికి చెప్పబోతే మా పేరెంట్స్ మీద నేరాలు మోపకు అన్నాడట. మానసిక వేదన ఎక్కువై ఎమోషన్స్ తట్టుకోలేక గట్టిగా మాట్లాడితే పిచ్చిది అని ముద్ర వేసారట. అవినాష్ జాబ్ మానేసి ఫామిలీ

బిజినెస్ చూస్తున్నాడట. ఇంక వాళ్ళకి వ్యతిరేకంగా ఏమీ వినడట. ఇప్పుడు నీకింక పిల్లలు పుట్టరు, విడాకులు ఇచ్చేయ్, మా వాళ్లలోనే మంచి సంబంధం చేస్తాం అని మొదలు పెట్టారట. రోజూ ఇదే ప్రెషర్ ట. చచ్చినా విడాకులు ఇవ్వను అందట, అయితే చావు అని హేళన చేశారట. అవినాష్ వినిపించుకునే స్థితిలో లేడు, గట్టిగా మాట్లాడితే నీకు సైకోసిస్ వచ్చింది అంటున్నాడట. తన పెళ్లి వల్ల తన వాళ్ళు కూడా దూరమయ్యారు, ఎవరికి చెప్పుకోవాలో అర్ధం కావట్లేదు. చెప్తూనే వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది గీత.

ఇదంతా విని బిత్తర పోయాను నేను. అందుకేనేమో పాపం ఎప్పుడు బయటకి రాదు (రానివ్వలేదేమో). ఎప్పుడు ఏ మీటింగ్ కానీ, ఈవెంట్ కానీ జరిగితే అవినాష్ అటెండన్స్ వేసుకుంటాడు తప్ప గీత ఎప్పుడు కనపళ్ళేదు. వచ్చిన కొత్తలో ఒకసారి వినాయక చవితికి కింద విగ్రహం పెడితే గీత ని పిలవమంటే, పక్క ఫ్లాట్ శ్యామల గారన్నారు...వద్దులేమ్మా ఆ అమ్మాయి కి మెంటల్ ట అని.

గీత దుఃఖం కాస్త తగ్గనిచ్చి అన్నాను" ఊరుకోమ్మా.. ప్రతి సమస్యకి ఏదో ఒక పరిష్కారం ఉంటుంది. నీ సమస్యకి చాలా మార్గాలున్నాయి చట్టపరంగా. అయితే అంత ప్రేమించి చేసుకున్నాడంటున్నావ్. ఖచ్చితంగా అవినాష్ ని మార్చే ప్రయత్నం చేద్దాం ముందు. కొంచెం ఓపిక పట్టు. నేను కొంచెం అలోచించి చెపుతాను".

"అందుకే మీ దగ్గరికి వచ్చాను. చచ్చిపోదామనిపిస్తోంది ఆంటీ" వెక్కుతూ అంది గీత.

"ఛ..ఛ.. పిచ్చి పనులు చెయ్యకు. నాకు చెప్పావు కాబట్టి, నేను చూస్తాను. అయితే ఈ లోపు నువ్వు నీ హెల్త్ మీద శ్రద్ధ పెట్టు. కాస్త బాగా మంచి ఫుడ్ తిని రికవర్ అవ్వు, కొంచెం తేరుకో" ఓదార్చి పంపాను.

ఆ రోజంతా మనసు చెదిరిపోయింది. చదువులేని వాళ్లకు తెలీదు అనుకోవచ్చు, కానీ ఇంత హై సొసైటీ ఫామిలీ అయ్యి ఉండి ఈ బుద్ధులేంటి ... అసహ్యం వేసింది నాకు.

ఆ సాయంత్రం మా అన్నయ్య ఫోన్ చేసాడు. మా మేనకోడలు కావ్య కి మంచి సంబంధం వచ్చిందిట, మాట్లాడుకోవాలి అర్జెంటుగా బయలుదేరి వచ్చేయమని. చాలా ఆనందం కలిగించిందీ వార్త. అదంటే చాలా ఇష్టం నాకు. వూరికెళ్ళొచ్చి గీత పని చూద్దాం లెమ్మని ఝామ్మని వెళ్ళిపోయాను. ఆ వెళ్ళటం, వెళ్ళటం రావటానికి ఇరవై రోజులు పట్టింది. అబ్బాయికి లీవ్ లేదని, వెంటనే పెళ్లి చెయ్యవలిసి వచ్చింది. అంతకాలం మా వారు, పిల్లలే మేనేజ్ చేసుకున్నారు. పెళ్లి కి వచ్చినప్పుడు మా పిల్లలు చెప్పారు.. ఒకరోజు సాయంత్రం గీత వచ్చిందట నా కోసం.. లేనని తెల్సి వెళ్లిపోయిందట. అయ్యో అనుకుని, మళ్లీ నా హడావిడిలో నేను పడిపోయాను.

★★★

పదకొండో తారీకు రానే వచ్చింది. ఉదయం ఎనిమిది కల్లా రమ్మని చెప్పారు శంకరరావు గారు. ఒక కాలేజీ సెమినార్ హాల్ తీసుకున్నారు. నేను వెళ్లిన కాస్సేపటికి రాజారామ్ గారు వచ్చారు. చాల పెద్దాయన, వయసులోనూ, విద్వత్తులోనూ. లేచి నమస్కారం చేశాను.

"వూ...యేంటమ్మాయ్. ఎలా సాగుతోంది కథ?" నవ్వుతూ అడిగారు. మేము ఎలా ఉన్నామని అడిగారన్నమాట అయన.

"మా కధకేంటి బాబాయ్ గారు.. అది జీడిపాకమే" నవ్వుతూ కౌంటర్ వేసాను.

మాట్లాడుతూ ఉండగానే రాజ్యలక్ష్మి గారు, రామారావు గారు, ప్రసాద్ గారు వచ్చారు. అందరూ సాహితీలోకంలో లబ్ధప్రతిష్ఠులు. రాజ్యలక్ష్మి గారంటే నాకు చాలా అభిమానం, ఇష్టం కూడా. వీళ్లందరితో కలిసి పని చేసేందుకు అవకాశం ఇచ్చిన శంకర్రావు గారికి మనసులోనే థాంక్స్ చెప్పుకున్నాను.

ఈ నవతరం లో పుస్తకాలు చదవటం దాదాపుగా మృగ్యమై పోయింది. కాస్త పాత అభిరుచులు వున్నవాళ్లు తప్ప సాహిత్యం చదివే వాళ్ళు లేరనే చెప్పాలి. చదివే వాళ్లే లేకపోతే ఇంక రాసే వాళ్ళు ఎక్కడ వుంటారు?సాహితీ ప్రక్రియ కనుమరుగవకుండా ఉండాలంటే ఇలాంటి వర్క్ షాప్స్ చాలా అవసరం. చాలా మందికి తమలో నిద్రాణమై ఉన్న టాలెంట్ తెలియదు. ఒకవేళ తెలిసినా రొటీన్ లైఫ్ లో ఇలాంటివి ఆలోచించరు కూడా. మంచి సాహిత్యపు అవసరం తెలియచెప్పి, కాస్త ఉత్సాహం అందిస్తే మంచి మంచి సాహిత్యకారులు బయటపడతారు. ఖర్చుక్కూడా వెనకాడకుండా తపన పడే శంకర్రావు గారి లాంటి వాళ్ళ ఆశయం నెరవేరుతుంది.

ఇవ్వాల్టి సాహితీ అంశం "కథ". ప్రోగ్రాం షెడ్యూల్ చూసి, మార్పులు, చేర్పులు చేసాం. నలభై మందికి పైగా పార్టిసిపంట్స్ రిజిస్టర్ అయ్యారు. ఎక్కువ మంది చిన్న వయస్కులే. ఉద్యోగాలు చేసేవాళ్ళు,గృహిణులు కుడా వున్నారు.

పదింటి కల్లా జ్యోతి ప్రజ్వలన చేసి ప్రోగ్రాం స్టార్ట్ చేసాము.అప్పటికి ఆహూతులంతా వచ్చేసారు. మమ్మల్ని వచ్చిన వారికి పరిచయం చేసారు శంకర్రావు గారు. రాజారామ్ గారు ముఖ్య అతిథి గా చిన్న ఉపన్యాసం ఇచ్చారు.. కథ, దాని ఆవశ్యకత మీద.

ముందు సెషన్ రాజ్యలక్ష్మి గారిది. అసలు కథ అంటే ఏంటి, దానిలోని అంశాలు, శిల్పం, నడక వగైరా లన్నీచాలా బాగా వివరించారు. తర్వాత నా వంతు. అసలు కథ ఎలా మొదలు పెట్టాలి? ఏమి రాయాలి?

"ముందు మంచి మంచి పుస్తకాలు చదవండి. వాళ్ళు రాసిన శైలి గమనించండి. ఎలా మొదలు పెడుతున్నారు, ఎలా నడిపిస్తున్నారు, చివరికి ఎలా ముగిస్తున్నారు..ఇలాంటివి చూడండి" చెప్పాను.

ఒకతను "అవి బాగానే చదువుతున్నాం మేడం, కానీ మేమేమి రాయాలో అర్ధం కావట్లేదు" అడిగాడు.

"మన చుట్టూ జరిగేవి చూడండి. న్యూస్ పేపర్స్ లో, సోషల్ మీడియా లో రకరకాల సంఘటనలు కనిపిస్తూ ఉంటాయి. మనసుకు హత్తుకునేవి కొన్ని అయితే, మనసుని పిండేసేవి కొన్ని కనిపిస్తాయి. అంతే కాదు. మీ ఇంట్లోనో, బంధువుల్లోనో, ఆఫీస్ లోనో ఏదో ప్రత్యేకమైన జీవన విధానమో, వింత వింత పాత్రలో ఎదురవచ్చు. మీకు నచ్చినవి ఎంచుకోండి. ఆ సంఘటననే మీ మాటల్లో కథగా రాయండి. క్రమంగా ఊహించటం మీకే అలవాటు అవుతుంది" చెప్పాను.

ఇంకొక అమ్మాయి లేచింది ... "ఇలాంటివి నేను అనుకున్నాను మేడం. కానీ మన వాళ్ళ గురించి రాస్తే వాళ్ళు హర్ట్ అవుతారేమో, మన విషయాలు బయట పెట్టింది అనుకుంటారేమో అని భయంగా వుంది".

"అటువంటప్పుడు చాలా కాజువల్ గా ఒక్క మెయిన్ ఐటమ్ మాత్రం వాళ్ళ సంగతి తీసుకుని, చుట్టుపక్కల వేరే పాత్రలు సృష్టించి ఆ సమస్యేదో చర్చించచ్చు" సలహా ఇచ్చాను.

తర్వాత వాళ్ళని సింపుల్ గా ఒక పేజీ కథ రాయమని గీతిక విషయం టూకీగా చెప్పాను. అందరినీ రాయమని టైం ఇచ్చి, తర్వాత అందరి పేపర్లు తీసుకుని లంచ్ తర్వాత ఫీడ్ బ్యాక్ ఇస్తానని చెప్పిలంచ్ బ్రేక్ ఇచ్చాను. మేం కూడా లంచ్ చేసి అందరి పేపర్స్ తీసుకుని చదివాం. ప్రణీత అనే అమ్మాయి రాసిన విధానం బాగా నచ్చింది నాకు. మంచి పట్టున్న రైటర్ అవుతుంది అనిపించింది.

అందరికీ పేపర్స్ వెనక్కి ఇచ్చి పది నిముషాల్లో నేను చెప్పాల్సింది చెప్పి వచ్చేసాను. తర్వాతి సెషన్ రామారావు గారు వాళ్ళది.

చివరగా ధన్యవాదాలు చెప్పి వర్క్ షాప్ ముగించి బయలుదేరుతుండగా ప్రణీత నా దగ్గరికి వచ్చింది.

"మేడం, మీకెలా తెల్సు మధ్యాహ్నం ఇచ్చిన కథ" అడిగింది.

"న్యూస్ పేపర్ లో చూసాను" తల తిప్పుకుని సమాధానం చెప్పాను. చేదు జ్ఞాపకాలు గొంతుకు అడ్డం పడ్డాయి.

"ఆ న్యూస్ లోని అమ్మాయి పేరు గీతిక. నా క్లాస్ మేట్" కళ్ళలో నీళ్లు తిరుగుతుండగా చెప్పింది. షాక్ కొట్టినట్లయింది నాకు.

"సూసైడ్ చేసుకుంది....మీరు రాయలేదా దీనిపైన కథ?" అడిగింది మళ్ళీ. రాశానన్నట్టు తలూపాను.

నువ్వు రాసినట్లే, నేనూ ఆ కథని విషాదాంతం చెయ్యలేదు అని చెప్పాలనుకున్నాను కానీ కన్నీళ్ల మధ్య మాటలు బయటికి రాలేదు

★★★

.

COMMENTS